

Prinses Floortje en de kasteelgeest

Gudrun Likar
SaBine Büchner

bontekoe

Floortje verveelt zich.

Ze verveelt zich heel erg.

En dat is ook niet zo gek.

Een tijdje geleden trok ze een rotte tand bij een draak.

Maar sinds die dag is er niks spannends meer gebeurd in het koninkrijk.

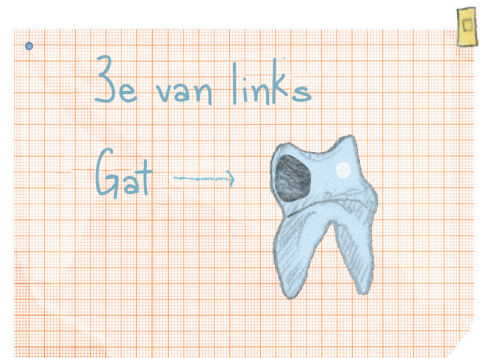
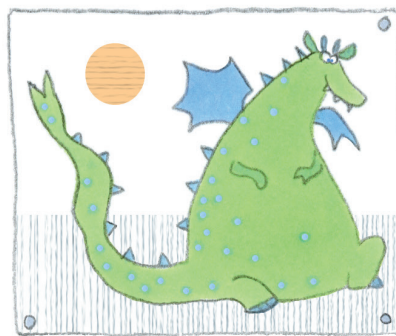
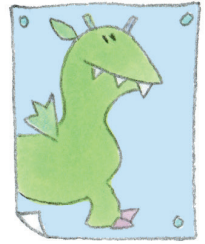
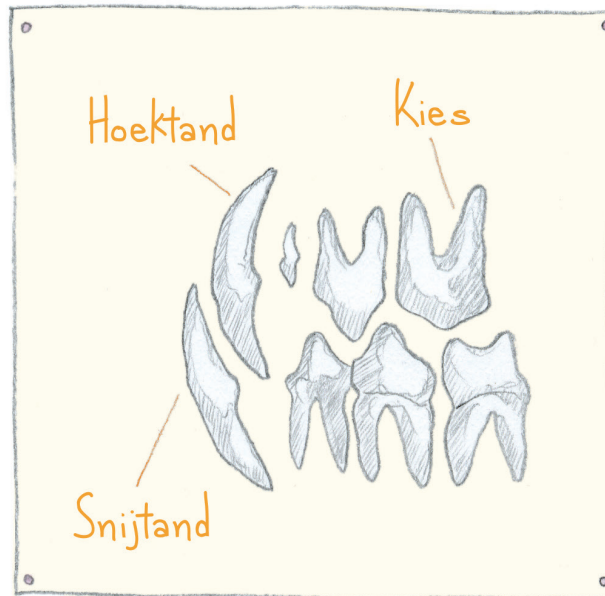
Tot er op een nacht iets geks gebeurt.

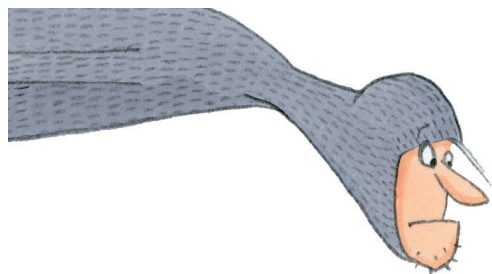
Er klinkt een hoge gil uit de keuken van het kasteel.

Het was de kokkin die zo gilte.

Ze gilte tot iedereen wakker was.

Overal vandaan komen mensen de keuken
binnen.

Ze kletsen druk door elkaar.

De dokter in zijn slaaphemd pakt de
hand van de bleke kokkin vast.

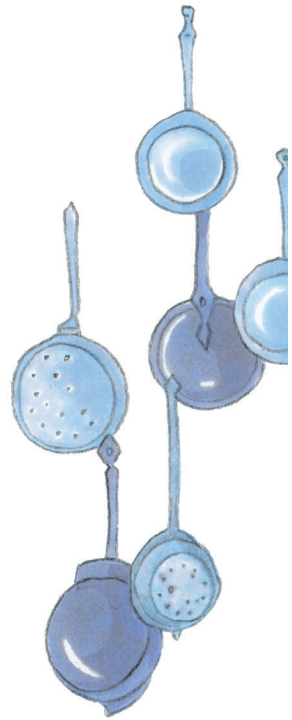
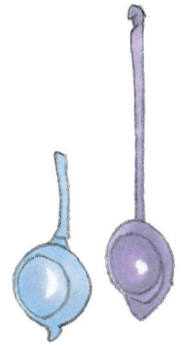
De liefste hofdame van allemaal wappert
met een waaier.

Het is een drukke boel.

Dan klinkt er een stem bij de deur.
“Wat is hier aan de hand,” vraagt
de stem.

“Zijn jullie allemaal gek geworden?”
Meteen wordt het stil in de keuken.
De koningin komt de keuken binnen.
Ze bekijkt iedereen streng.
Naast haar staat prinses Floortje.

Even later weet de koningin wat er aan de hand is.

De kokkin denkt dat ze een geest heeft gezien.

Een echte kasteelgeest!

Hij kwam ineens uit de open haard gestapt.

Daarbij had hij vreselijk gekreund.

Daarna had hij een eng gezicht getrokken.

En tot slot was hij met gestrekte armen op de kokkin af gezweefd.

Toen was de kokkin flauwgevallen.

Floortje vond dat heel logisch.

Maar de koningin vond iets anders.

“Wat een onzin!” zei ze.

“Geesten – ha!

Ik denk eerder dat je voor het slapen een glaasje wijn hebt gehad.

Of misschien wel een paar.”

Maar de kokkin wist het zeker.
Ze bleef volhouden dat er een geest
was in de keuken.
Floortje wilde graag meer weten over de
kasteelgeest.
Maar de koningin stuurde iedereen weer
naar bed.
Behalve de wachters natuurlijk.
Niemand sliep die nacht goed.
En de volgende nacht ook niet.
Iedereen was bang voor de kasteelgeest.
En er gebeurden een paar rare dingen.
Altijd tussen twaalf en één uur
's nachts, het spookuur.

Een paard in de stal werd op een nacht wild.

Hij trapte en hinnikte.

Niemand kreeg hem nog rustig.

De jongste knecht zag iets wits door de stal zweven. Hij wist het zeker.

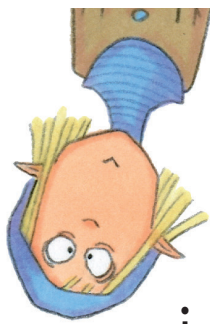
Een van de hofdames klaagde dat de geest haar schoothondje door het hele kasteel had gejaagd.

Hij was bijna doodgegaan van angst, zei ze.

Floortje dacht dat het vast de dikke kasteelkat was geweest.

Die had echt een hekel aan schoothondjes.

De astronoom zei dat hij alleen nog maar witte mist door zijn telescoop kon zien.

De sterren waren verdwenen.

Maar de geest was het vaakst in de keuken.

Misschien wel omdat de kokkin zo bang was. Of misschien gewoon omdat het er gezellig was.

Maar er ging geen dag voorbij zonder dat er iets vreemds gebeurde.

De wijn veranderde in azijn.

Stof dat zichzelf opveegde.

En dat soort gekke dingen.

De koningin was het zat.

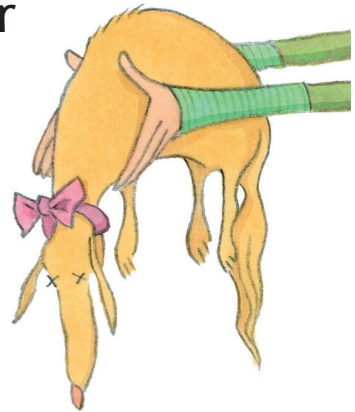
“Wat een onzin is dit!” riep ze boos uit.

“Mijn onderdanen werken niet.

En dan geven ze er een geest de schuld van!

En hoe meer mensen erin geloven, hoe echter het lijkt.

Wat een onzin!”

De koningin noemde niet vaak iets
'onzin'.

Dat gebeurde alleen als ze er echt
genoeg van had.

Floortje liep sinds die eerste spooknacht
in de keuken elke dag door het kasteel.

Ze luisterde naar de verhalen van de
mensen.

Ze liet zich graag vertellen wat er was
gebeurd.

Vaak klonken de verhalen als verzinsels.

Voor veel van de verhalen was een
logische verklaring.

Maar sommige verhalen waren wel erg
spookachtig.

Daarom wilde Floortje tot het spookuur
wakker blijven.

Maar dat haalde ze niet.

Hooguit om tien uur viel ze als een blok
in slaap.

Maar op een nacht, juist om
middernacht, werd Floortje wakker.
Er klopte iets niet.

Er was iets in haar kamer
veranderd.

Ze keek om zich heen.
Ineens zag ze wat het was:
aan haar voeteneind stond
een geest.

Hij keek haar aan.

Floortje slikte.

Ze was niet bang.

Maar een kasteelgeest
naast je bed midden in de
nacht, dat was niet leuk.

